

Sygn. akt X Ga 177/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Guza

Sędziowie: SSO Małgorzata Korfanty, SSO Iwona Wańczura (spr.)

Protokolant : Katarzyna Bocian

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r.

sprawy z powództwa: **(...) Spółki Akcyjnej w Ł.**

przeciwko: **G. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 grudnia 2014 r,

sygn. akt VII GC 1332/14

oddala apelację.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 177/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w Ł. domagała się zasądzenia od pozwanej G. (...) w G. kwoty 390,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa oraz

kosztów postępowania. Twierdziła, że dochodzi roszczeń z umowy z dnia 29 czerwca 2012 roku o współpracy w zakresie zarządzania płynnością zawartej między powódką a (...) Spółką Akcyjną w S.. Na jej podstawie powódka poręczyła istniejące i niewymagalne oraz przyszłe zobowiązania szpitali, w tym pozwanej, do granicy 31 019 000,00 zł. Poręczenie dotyczyło należności głównej i odsetek. Dostawca zobowiązał się do doręczania powódce zestawienia wszystkich faktur. W przypadku, gdyby pozwana nie uregulowała swojego zobowiązania, powódka miała uregulować zaległości. Pozwana nie uregulowała należności z trzech faktur, wobec czego powódka w dniu 20 grudnia 2012 roku spłaciła za pozwaną kwotę należności głównej, powiększoną o odsetki naliczone od dat wymagalności do dnia spłaty, a następnie pomniejszoną o przysługującą powódce prowizję – łącznie

w kwocie 4 821,49 zł. W wyniku zapłaty, na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. wstąpiła

w prawa zaspokojonego wierzyciela do wysokości zapłaty. W tym samym dniu poinformowała pozwaną o zapłacie, wzywając do dobrowolnej zapłaty należności i od tej pory nabyła prawo do naliczania odsetek. Pozwana uregulowała należności wynikające z faktur po terminie wymagalności, w związku z czym powódka wystawiła notę odsetkową opiewającą na kwotę 262,54 zł. Ponadto pozwana nie uregulowała kolejnych czterech faktur, wobec czego w dniu

14 stycznia 2013 roku powódka spłaciła za nią kwotę należności głównej, powiększoną o odsetki naliczone od dat wymagalności do dnia spłaty, a następnie pomniejszoną o przysługującą powódce prowizję – łącznie w kwocie 2 646,73 zł. W wyniku zapłaty, na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. wstąpiła w prawa zaspokojonego wierzyciela do wysokości zapłaty. W tym samym dniu poinformowała pozwaną o zapłacie, wzywając do dobrowolnej zapłaty należności i od tej pory nabyła prawo do naliczania odsetek. Pozwana uregulowała należności wynikające z faktur po terminie wymagalności, w związku z czym powódka wystawiła notę odsetkową opiewającą na kwotę 128,39 zł. Wezwanie do zapłaty było bezskuteczne.

Od wydanego w dniu 5 marca 2014 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, sygn. akt XIII GNC 586/14, pozwana wniosła zarzuty, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. Podniosła zarzuty: niewłaściwości miejscowej Sądu, pozorności umowy o współpracy w zakresie zarządzenia płynnością z dnia 29 czerwca 2012 roku, sprzeczności tej umowy z zasadami współzycia społecznego, braku czynnej legitymacji procesowej po stronie powódki, niepoinformowania pozwanej o umowie pomimo treści § 1 ust. 5 umowy, naruszenia postanowień umowy nr (...) z dnia 9 stycznia 2012 roku oraz art. 7 ust. 3 i art. 144 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych oraz niewykazania zapłaty odsetek na rzecz dostawców pozwanej. Wskazała, że zawarła z (...) Spółką Akcyjną w S. umowę nr (...) na sprzedaż

i dostawę leków w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych. Spółka (...) zaakceptowała SIWZ, postanowienia umowy oraz samodzielne jej wykonanie. Powołując się na art. 144 p.z.p. w związku z art. 7 ust. 3 p.z.p. wskazała, że obowiązuje zakaz zmian podmiotowych, zmierzających do przejęcia zamówienia publicznego. W § 9 umowy zakazano obrotu wierzytelnościami wynikającymi z tej umowy, co odpowiadało intencji ustawodawcy wyrażonej w noweli art. 53 ust. 6 i 7 obowiązującej w 2010 roku ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Celem umowy o udzielenie poręczenia było ukrycie umowy przelewu wierzytelności między wierzycielem podmiotu leczniczego a podmiotem profesjonalnie zajmującym się windykacją wierzytelności, co skutkowało jej nieważnością. Poza tym umowa naruszała zasady współzycia społecznego. Wskazała nadto, że w dniu 1 października 2013 roku otrzymała notę odsetkową opiewającą na kwotę 390,93 zł, którą odesłała bez zgodnego księgowania. Podkreśliła, że zobowiązania uregulowała na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w S. i nie było dopuszczalne, aby inny podmiot dochodził należności akcesoryjnych z naruszeniem powszechnie obowiązujących przepisów oraz umowy.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej koszty procesu, dokonując na podstawie dowodów powołanych w uzasadnieniu orzeczenia następujących ustaleń:

W dniu 29 czerwca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna w S. zawarła z powódką umowę o współpracy w zakresie zarządzenia płynnością. Na jej podstawie powódka poręczyła istniejące i niewymagalne oraz przyszłe zobowiązania pozwanej do kwoty 100 000,00 zł. Na podstawie aneksu nr (...) do umowy maksymalny limit poręczenia dotyczący pozwanej został zwiększony do kwoty 5 000 000,00 zł. Na podstawie umowy o współpracy

w zakresie zarządzenia płynnością (...) Spółka Akcyjna w S. zobowiązana była poinformować pozwaną o udzielonym poręczeniu w terminie 10 dni od daty wystawienia pierwszej faktury. Ponadto zobowiązała się do przekazywania powódce zestawienia wszystkich faktur VAT, wystawionych w danym miesiącu kalendarzowym na koniec miesiąca w którym je wystawiono, nie później jednak niż do 10. dnia następnego miesiąca.

W wypadku niespłacenia przez pozwaną zobowiązania w terminie wymagalności, (...) Spółka Akcyjna w S. była zobowiązana poinformować powódkę o konieczności spłaty poręczonego zobowiązania. W takiej sytuacji powódka w terminie 45 dni od dnia otrzymania zawiadomienia zobowiązała się spłacić poręczone zobowiązania z należnymi odsetkami naliczonymi na dzień zapłaty. Strony umowy ustaliły, że powódka wstępowała w prawa wierzyciela od dnia wezwania pozwanej do spełnienia świadczenia na jej rzecz.

W wyniku przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego pozwana zawarła z (...) Spółką Akcyjną w S. umowę nr (...), z której wynikał obowiązek spółki (...) do sprzedaży oraz dostawy leków do szpitalnej apteki, natomiast obowiązkiem pozwanej była zapłata wynagrodzenia. Strony ustaliły w § 9 umowy, że spółka (...) nie może bez pisemnej zgody pozwanej dokonywać obrotu wierzytelnościami wynikającymi z tej umowy. (...) Spółka Akcyjna

w S. spełniała swoje świadczenie i wystawiła z tego tytułu faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...).

W dniu 14 listopada 2012 roku powódka sporządziła informację o objęciu poręczeniem faktur o numerach (...). W dniach 20 grudnia 2012 roku

i 14 stycznia 2013 roku dokonała wyliczenia płatności za pakiet nr 5. Powódka przelała na rachunek (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 616 704,38 zł w dniu 20 grudnia 2012 roku oraz kwotę 379 158,32 zł w dniu 14 stycznia 2013 roku. Pismem z dnia 20 grudnia 2012 roku poinformowała pozwaną o spłacie zobowiązań wynikających z faktur o numerach (...) o łącznej wartości nominalnej 4 821,49 zł, a pismem z dnia 14 stycznia 2013 roku o spłacie zobowiązań wynikających z faktur o numerach (...) o łącznej wartości 2 646,73 zł. Wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7 468,22 zł w terminie do dnia 18 lutego 2013 roku. Pozwana w dniu 9 kwietnia 2013 roku przelała na rachunek (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 7 468,22 zł tytułem zapłaty za faktury (...).

W dniu 31 lipca 2013 roku powódka wystawiła noty odsetkowe nr (...)

i (...), opiewające odpowiednio na kwoty 262,54 zł i 128,39 zł. Pismem z dnia

24 września 2013 roku, które zostało doręczone pozwanej w dniu 1 października 2013 roku, powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 390,93 zł tytułem zapłaty not odsetkowych

o numerach (...) i (...) w terminie do dnia 7 października 2013 roku. Pozwana odmówiła zapłaty.

Na tej podstawie Sąd I instancji zważył, że podniesiony przez pozwaną zarzut nieważności umowy o współpracy w zakresie zarządzania płynnością nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 54 ust. 5 ustawy dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654 ze zmianami – dalej u.d.l.), która weszła w życie w dniu

1 lipca 2011 roku, czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej mogła nastąpić wyłącznie po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Czynność prawna dokonana z naruszeniem powyższych reguł była nieważna. Umowa o współpracy w zakresie zarządzania płynnością, którą należało zakwalifikować jako umowę poręczenia w rozumieniu przepisów art. 876 i n. k.c., w świetle powyżej przytoczonych regulacji była ważna. Przedmiotem umowy poręczenia jest spełnienie określonego zobowiązania w wypadku, gdy dłużnik tego zobowiązania nie wykonał. Jej istotą jest zabezpieczenie roszczeń wierzyciela, a nie przejście uprawnień.

Za niesłuszny także uznał Sąd I instancji zarzut pozwanej, że umowa poręczenia była nieważna wobec postanowień umowy łączącej powódkę ze spółką (...), a dotyczących zakazu sprzedaży wierzytelności. Wskazał, że przepis art. 63 § 1 k.c. ma zastosowanie, jeżeli wymóg zgody osoby trzeciej na dokonanie czynności prawnej wynika z przepisu ustawowego, a nie z umowy stron. Jeżeli natomiast jedna ze stron czynności prawnej uprzednio zobowiązała się wobec osoby trzeciej nie dokonywać czynności prawnej bez jej zgody, to zobowiązanie takie, mając charakter osobisty, w ogóle nie ma wpływu na skuteczność czynności prawnej i powodować może tylko osobistą odpowiedzialność strony, która zaciągnęła zobowiązanie względem osoby trzeciej. Ustanowiony umowny zakaz obrotu wierzytelnościami nie skutkował więc nieważnością umowy poręczenia zawartą przez powódkę z (...) Spółką Akcyjną w S..

Sąd I instancji nie podzielił też stanowiska pozwanej, że umowa poręczenia wiążąca powódkę ze spółką (...) miała charakter pozorny. Pozorność jest okolicznością faktyczną

i jako taka podlega ustaleniu przez Sąd w oparciu o zebrany materiał dowodowy, który powinna dostarczyć, stosownie do art. 6 k.c., strona powołująca się na fakt pozorności. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy nie dawał podstaw do wyciągnięcia takich wniosków. Nie było wystarczające przekonanie pozwanej o tym, iż powódka działała w celu ominięcia zakazów ustawowych. Co więcej, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynikało, że powódka podejmowała działania zmierzające do realizacji postanowień umowy o współpracę w zakresie zarządzania płynnością dopiero po bezskutecznym upływie terminów zapłaty wynikających z poszczególnych faktur. Jej działania w pełni odpowiadały regulacjom umowy poręczenia. Umowę łączącą powódkę ze spółką (...) można byłoby zakwalifikować jako umowę pozorną, gdyby powódka spełniła poręczone zobowiązanie niezwłocznie po zawarciu umowy o współpracę lub jeszcze przed upływem terminu wymagalności roszczenia. W niniejszej sprawie nie miało to miejsca.

Z powyższych względów umowę zawartą między powódką a (...) Spółką Akcyjną w S. uznać należało zdaniem Sądu I instancji za ważną i skuteczną, lecz niezależnie od powyższego, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie sprostала obowiązkowi udowodnienia roszczenia, jaki nakładają na stronę przepis art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c, gdyż nie udowodniła, aby przelewy wykonane na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w S. stanowiły pokrycie konkretnych i dochodzonych w niniejszym postępowaniu zobowiązań pozwanej wobec tego podmiotu. Wykazaniem faktem było, że powódka przelała na rachunek spółki (...) kwoty 616 704,38 zł i 379 158,32 zł z tytułu umowy poręczenia

z dnia 29 czerwca 2012 roku, jednakże z treści poleceń przelewów nie wynikało, jakie wierzytelności zostały nimi uregulowane. Nie sposób było uznać, że wystarczające dla wykazania wartości roszczenia były dołączone do pozwu wydruki komputerowe zatytułowane jako „Zestawienie płatności do Lek”. Po pierwsze wydruki te nie zawierały podpisów, ani nie zawierały jakiegokolwiek wzmianki o tym, kto je sporządził. Nie stanowiły tym samym dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Na powyższą ocenę nie miało wpływu to, że pełnomocnik powódki umieścił na wydruku oświadczenie potwierdzające jego zgodność z oryginałem. Po drugie w zestawieniu płatności w polu „nazwa dłużnika” brak jest rekordu zawierającego firmę pozwanej, co wskazywałoby na uregulowanie jej zobowiązań. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że z przedłożonej przez powódkę informacji z KRS dotyczącej pozwanej, przedstawiającej stan na dzień

12 grudnia 2012 roku, pozwana w dacie sporządzenia wydruków komputerowych posługiwała się firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Mając na uwadze, że to powódka złożyła taką informację z KRS niewątpliwie było, że w dacie sporządzania wydruków komputerowych posiadała wiedzę

o brzmieniu firmy pozwanej. W konsekwencji, jeżeli zestawienie płatności miało dowodzić, że zostało pokryte zobowiązanie pozwanej powinno ono zawierać takie oznaczenie dłużnika, które nie budziłoby wątpliwości, co do jego tożsamości. Jeżeli w zestawieniu płatności użyto innego oznaczenia pozwanej niż jej firma, to na powódce ciążył obowiązek wykazania, że określony rekord odnosił się do pozwanej. Powódka nie tylko nie wykazała, że którykolwiek wpis w zestawieniach płatności dotyczył pozwanej, ale nawet tego nie zawarła w swoich twierdzeniach wyrażonych w pismach procesowych, pomimo że pozwana zakwestionowała fakt zapłaty na rzecz spółki (...) kwoty odpowiadającej wartości dochodzonego w sprawie roszczenia.

Należy także zauważyć, że w dniu 9 kwietnia 2013 roku pozwana spełniła świadczenie wynikające z faktur VAT nr (...) bezpośrednio na rachunek (...) Spółki Akcyjnej w S.. Z materiału dowodowego zgromadzonego

w sprawie wynikało bezspornie, że powódka poinformowała pozwaną o spłacie powyższych zobowiązań przed spełnieniem świadczenia przez pozwaną. Pomimo to zapłata wykonana przez pozwaną była skuteczna, na co wskazywała sama powódka. Okoliczność ta rodziła dodatkowe wątpliwości, czy i ewentualnie w jakiej wysokości powódka spełniła poręczone zobowiązania. Zgodnie bowiem z ogólnymi zasadami, po zawiadomieniu dłużnika o spełnieniu świadczenia przez poręczyciela, spełnienie świadczenia na rzecz pierwotnego wierzyciela jest bezskuteczne w stosunku do poręczyciela.

Ponad wskazane wydruki powódka nie przedłożyła żadnych dokumentów, z których wynikałaby wysokość dochodzonego roszczenia. Jedynie w korespondencji prowadzonej między stronami zostały wskazane konkretne faktury i kwoty, które według twierdzeń powódki zostały uregulowane w imieniu pozwanej. Oświadczenia te zostały podpisane wyłącznie w imieniu powódki i w konsekwencji stanowiły jedynie jednostronne oświadczenia powódki w stosunku do pozwanej, którym nie można nadać wystarczającej mocy dowodowej dla stwierdzenia wysokości dochodzonych należności. Wprawdzie w treści informacji zostało wpisane, że oświadczenia składały (...) S.A. i (...) S.A., jednakże powódka nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego wynikałoby umocowanie do składania przez pracownika powódki oświadczeń woli i wiedzy w imieniu spółki (...). Nie sposób zatem było uznać, że oświadczenie to było skutecznie złożone przez pierwotnego wierzyciela pozwanej, w szczególności że nie zostało wykazane, aby (...) Spółka Akcyjna w S. poinformowała pozwaną, zgodnie z § 1 ust. 5 umowy o współpracy w zakresie zarządzania płynnością, o poręczeniu jej zobowiązań przez powódkę. Nie zostało też wykazane, że czy i ewentualnie które wierzytelności zostały uznane za zaspokojone przez (...) Spółkę Akcyjną w S. na skutek ich zapłaty przez poręczyciela.

W świetle powyższego uznać należało, że nie zostało wykazane jakie wierzytelności przeszły na powódkę jako poręczyciela, na skutek ich zapłaty pierwotnemu wierzycielowi.

Także wszystkie pozostałe zgromadzone w aktach dokumenty, wydruki komputerowe i kserokopie potwierdzały jedynie fakt współpracy powódki z (...) Spółką Akcyjną w S. w zakresie poręczania zobowiązań, jednakże nie stanowiły źródeł pełnych i rzetelnych informacji o dłużnikach oraz uregulowanych przez powódkę w ich imieniu zobowiązaniach.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na podstawie art. 496 k.p.c. w związku z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. i art. 6 k.c. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowymi i oddalił powództwo, orzekając o kosztach procesu na mocy art. 98 k.p.c

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj, art.233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że powódka nie wykazała okoliczności spłaty długu pozwanej w stosunku do (...) S.A. z tytułu należności objętych fakturami wskazanymi

w pozwie, jak również nie wykazała wysokości spłaconego długu w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody z dokumentów jednoznacznie wskazywały na spłatę przez powódkę długu pozwanej we wskazywanej wysokości.

Domagała się utrzymania w całości w mocy nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 5 marca 2014 r. przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIII GNC 586/14 i zasądzenia od pozwanej kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu powódka przywołała argumenty na poparcie zarzutów apelacji, opisując sposób dokonania spłaty na rzecz (...) S.A. Podniosła też, że określenie dłużnika jako G. (...) pozwalał zidentyfikować go jako pozwanego, bo takie oznaczenie wynikało również z innych dokumentów. Pozwana była skutecznie zawiadamiana o udzielonym poręczeniu jak i zapłacie, i nie kwestionowała zapłaty należności.

W uzupełnieniu apelacji powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów, tj. oświadczeń (...) S.A. z 10 marca 2015 r. na okoliczność spłaty długu pozwanej.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na apelację, a na rozprawie odwoławczej nie domagała przyznania kosztów.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powódki nie mogła odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu jako oparty na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym i właściwie wyciągniętych na tej podstawie wnioskach.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów w zakresie niewykazania przez powódkę istnienia roszczenia . Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego

w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi

I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych. Rozważania tego Sądu wyczerpująco przedstawione zostały w uzasadnieniu, w sposób spójny i logiczny.

Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji Sądu I instancji, która miałaby usprawiedliwiać roszczenie powódki co do zasady, gdyż przychyła się do podglądu wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015 r. V CSK 111/14, zgodnie z którym umowa poręczenia należy do kategorii "czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z." w rozumieniu art. 54 ust. 5 u.d.l. Dla jej skuteczności prawnej

wymagana jest zatem zgoda organu założycielskiego szpitala (art. 54 ust. 5 u.d.l.). Kategoria "czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z.", przyjęta w art. 54 ust. 5 u.d.l., jest przyjęta przez ustawodawcę jedynie na użytek ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej w intencji objęcia nią wielu przypadków zmiany wierzyciela. Innymi słowy, ustawodawca na pewno zmierzał do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy.

Zważyć jednak należy, że do stosunków, w jakich dokonały się czynności prawne między stronami oraz między pozwaną i jej dostawcami stosuje się ustawę o działalności leczniczej z 15 kwietnia 2011 r, która w art.54 ust.5 stanowi, że czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący, przy czym zgodnie z art.2 tej ustawy w związku z art.4 przez podmioty lecznicze uważa się albo przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej albo m.in. Samodzielne Publiczne Zakłady Opieki Zdrowotnej. Wynika z tego, że ustawa o działalności leczniczej wyróżnia podmioty, które są przedsiębiorcami i te, które nimi nie są, a stanowią Samodzielne Publiczne Zakłady Opieki Zdrowotnej. Pozwana podlegająca tej ustawie jako spółka kapitałowa nie należy do kręgu SP ZOZ i z tego względu nie stosuje się do niej przepisu art.54 ust.5 ustawy o działalności leczniczej. W związku z tym, możliwość dokonywania ewentualnego przelewu wierzytelności, należy rozpatrywać tylko w świetle umów zawieranych przez pozwaną jako spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z jej kontrahentami. W tej mierze pozwana zawarła ze Spółką Akcyjną (...) umowę z 9 stycznia 2012 r, w której jej strony zawarły zapis, że wykonawca nie może bez pisemnej zgody dokonywać obrotu wierzytelnościami, wynikającymi z tej umowy. Zakaz cesji wierzytelności między pozwaną a jej kontrahentami wynika jedynie z zapisu umowy, nie z ustawy, stąd nie sposób mówić o pozorności czynności zawartej między powódką a kontrahentem pozwanej.

Z umowy tej nie wynika, by strony nie dopuszczały możliwości zawarcia między dostawcami pozwanej i innym podmiotem umowy poręczenia. Nic nie stało na przeszkodzie, by strony w sposób wyraźny dokonały takiego zapisu, dotyczącego również zakazu poręczenia.

Z przytoczonych względów Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd I instancji, choć z innych przyczyn, przyznaje uprawnienie powódki do wysuwania roszczeń na tle umów zawartych przez każdą ze stron ze spółką (...), natomiast podziela ustalenia Sądu Rejonowego

o niewykazaniu istnienia roszczenia, w pełni popierając argumentację tego Sądu. Dla jej podważenia – z braku dowodów - nie mogły okazać się skuteczne wyjaśnienia zawarte

w uzasadnieniu apelacji. Dalszy dowód w postaci oświadczenia spółki (...) należało natomiast pominąć jako spóźniony.

Zgodnie z art.381 kpc sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Zdarzenia, na których oparte jest powództwo, nastąpiły w latach 2012 i 2013, stąd nie sposób przyznać racji apelującej, że spółka (...) dopiero na etapie postępowania odwoławczego mogła złożyć oświadczenie, które miałyby stanowić dowód w niniejszej sprawie. Powódka uzyskała go i powołała go prawdopodobnie po zapoznaniu się z uzasadnieniem Sądu I instancji, co skutkuje uznaniem tego wniosku dowodowego za spóźniony w świetle art. 381 kpc. Okoliczność, że przeprowadzenie dalszego dowodu nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, objęta normą art.207 § 6 kpc, nie stanowi przesłanki dopuszczenia dowodu w oparciu o przepis art.381 kpc.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Iwona Wańczura